

ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ 6ου ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΠΟΙΗΤΙΚΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Θεματική:

«Τη Λευτεριά, τη Λευτεριά, τη Λευτεριά ως τα ύψη
τη Λευτεριά ως το θάνατο, τη Λευτεριά ως τον Άδη...»
(Άγγελος Σικελιανός, Βλαχογιάννης)

1ο Βραβείο: Ρήγας (Ειρήνη Γράψα)

Αντιηρωικό

Κι ύστερα ήρθαν οι ήρωες
Ρακένδυτοι καχεκτικοί
Μιλούσαν με τα μάτια
Κι εμείς εξαγοράσαμε τη σιωπή τους
Και τους κάναμε δρόμους και πλατείες
και σχολικές γιορτές και κόμματα
Κι η ελευθερία ακόμα με βία μετράει.

1ο Βραβείο: Ζευρής (Γιώργος Σκούρτης)

Η Λευτεριά

Ως λάμπουν τα χρυσά φλουριά, τ' αμύθητα λογάρια
λάμπουν οι νέοι στολιστοί λάμπουν οι τσαουσάδες
φορούν στα χέρια τα πλουμιά στο στήθος τα τσαπράζια
τις φέρμελες κολλαριστές γεμάτα τα κεμέρια.
Φορούν κι οι κόρες υφαντά στ' αθά είναι ντυμένες
έχουν τις μπόλιες κεντητές και λαχουριά φουστάνια
και τα δετά μαγδάνια τους γαϊτάνια τα στολίζουν.
Ένα πουλάκι κάθισε στις εκκλησίας τον τρούλο
δεν κελαηδούσε σαν πουλί μηδέ σαν χελιδόνι
μον' κελαηδούσε και 'λεγε μ' ανθρώπινη λαλίτσα:
«Ποιος είδε λάντζα στο βουνό στο πέλαγο κονάκι
οι νέοι να ναι στολιστοί φκιασιδωμένοι ούλοι
να 'χουν τις μπόλιες κεντητές και λαχουριά φουστάνια
να 'χουν στα χέρια τα πλουμιά γεμάτα τα κεμέρια;
Ειν' το χρυσάφι φυλακή, μπουντρούμι το ασήμι
γαϊτάνια σαν πλεκτή τριχιά πισθάγκωνα τους δένουν
και τα γιορντάνια σίδερο μολύβι στο λαιμό τους
που το κεφάλι τους σκυφτό στο χώμα το κρατούνε
να μη σαλέψει η ματιά τους κάμπους ν' αγναντέψει
να βρουν δερβένι για 'αδερφό τη ρούγα να βρουν φίλο
και το μπουγάζι να βρουνε και μπιστικό και βλάμη
να συλλογούνται 'λεύθερα καλά για να λογιάζουν».

*Λογάρια = θησαυροί τσαουσάδες = Οθωμανός λοχίας (μετωνυμικά απαιτητικός άνθρωπος)
πλουμιά = στολίδια τσαπράζια = χρυσά - ασημένια κοσμήματα φορούσαν σταυρωτά στο στήθος
φέρμελη = γιλέκο κεντημένο με χρυσό ή μετάξι κεμέρι = ζώνη ή πουγκί για χρήματα
αθά = άνθη μπόλια = κεφαλομάντηλο λαχούρι = ύφασμα με χαρακτηριστικό σχέδιο
μαγδάνι = μεταξωτό - αραχνοϋφαντο πέπλο γαϊτάνι = μεταξωτή - βελούδινη κορδέλα λάντζα = βάρκα
κονάκι = σπίτι φτιασιδωμένοι = μοστραρισμένοι (αρνητικά) γιορντάνι = περιδέραιο δερβένι = στενό
ρούγα = στενός δρόμος βλάμη = αδελφοποιτός - σύντροφος μπουγάζι = στενή δίοδος ανάμεσα σε
δύο βουνά μπιστικό = έμπιστος*

2ο Βραβείο: Ελπίδα Κ. (Ελένη Αντωνίου-Κωνσταντίνου)

Ζήτω η Επανάσταση! Ζήτω η Ελευθερία!

Μη μου μιλάτ' εσείς για Λευτεριά!
Δε ξέρετε καλύτερ' από μένα
πώς μοιάζουν τα όνειρά σου ρημαγμένα,
πώς σκίζει το κορμί σου η μαχαιριά!
Την πίκρα του πολέμου έχω γευτεί,
στης προσφυγιάς περπάτησα τη σπράτα
διωγμένη απ' του Τούρκου τα φουσάτα,
με το νησί μου νάχει κουρσευτεί.
Η μνήμη ανασαλεύει και θρηνεί
τα νιάτα μου που βάφτηκαν με αίμα.
Μακάρι, Θε μου, να 'ταν όλα ψέμα
και μόνο η Λευτεριά αληθινή.
Χαθήκαν μες της μάχης τη φωτιά
ο άντρας, ο πατέρας και ο γιος μου,
το σπίτι μου, μαζί, κι όλο το βιος μου
για μian ιδέα, μian αποκοτιά.
Την είδα τη ζωή μου να γερνά
ρωτώντας το «γιατί» σε κάθε βήμα.
Και σάλευα για χρόνια σ' ένα μνήμα
π' ούτε παπάς δε στέργει να περνά.
Πού πήγαν, Παναγιά μου, οι λαοί;
Πού είν' οι μαχητές και οι αντάρτες;
Χαθήκαν οι πατρίδες απ' τους χάρτες
κι ο κόσμος όλος έχει πια καεί.
Μα πάλι, λέω, θάρθει ξαστεριά!
Θα φύγουν απ' τη γη μας τα θηρία!
Οι Ήρωες θα γράψουν Ιστορία
κι Ανάστασης θ' ανάψουμε κεριά!
Μονάχα ένα θέλω να σας πω:
Κι αν έζησα δειλά κι υποταγμένα,
μες την καρδιά μου ζει το Εικοσιένα
και πάντα την Πατρίδα θ' αγαπώ!

3ο Βραβείο: Αμάραντος (Παναγιώτης Κουμπούρας)

Λευτεριά

Τον Άδη αγγίζει το σπαθί, τα ουράνια η θυσία .
Νεκρή Μισολογγίτισσα μαζί με το παιδί της
χτυπά, σκοτώνει τον οχτρό και πάει στη Λευτεριά της .
Στο χάος οι Σουλιώτισσες πέφτουν για ανεβαίνουν ;
Μία οδός η άγουσα προς την αθανασία .
Ψηλά, ο Φλέσσας μέτωπο ορθώνει στο Μανιάκι ,
ο θύτης δέρμα ασπάζεται, δε φθάνει στην ψυχή του .
Με θρυαλλίδα μπαρουτιού προσεύχονται στο Κούγκι ,
θεός κατέβηκε στη γη και ανεστήθη στ' άστρα .
Για ιδέστε στενό πέρασμα, πλατύ του χάρου αλώνι ,
γλυκόπικρος ο θάνατος, αν τη σκλαβιά λυτρώνει .
Ιερολοχίτες τραγουδούν : ως τότε η τυραννία ;
Στο Δραγατσάνι έπεσαν . Η μνήμη τους αιώνια .
Αγνά παλικαρόπουλα , ο Γκούρας κι ο Δυσσέας ,
καίει στα στήθεια φλογερός της λευτεριάς ο πόθος ,
προτού αλώσει το μυαλό ο φθονερός ο δόλος ,
δυο φίδια που μας ζώνουνε : συμφέρο και διχόνοια .
« - Πούλα , το λάδι ανέβηκε . » Το δαχτυλίδι πέφτει .
Άμα πουλιέται κι η τιμή , τιμή κανείς δεν έχει .
Σφαγή στη Χιο . Και στ' ορφανό ελληνόπουλο μην τάξεις
παρήγορα αγαθά . Βόλια , για την πατρίδα , θέλει .

Τον Άδη αγγίζει το σπαθί, τα ουράνια η θυσία .
Αν δεν αστράψει πνεύμα ο νους δεν λύνονται οι δεσμώτες .
Του στοχασμού τρανή κορφή, φυτό του Ρήγα σπόρος .
Το αίμα ποτίζει τους ιστούς κι ο ήλιος θρέφει ιδέες .
Του Ανωνύμου η διδαχή εγείρει συνειδήσεις .
Λεύτερη είναι η ζωή, λεύτερα αν συλλογάσαι .
Ανθούν στη σκέψη ποιητών των Μπάυρον οι τάφοι .
Του Μακρυγιάννη η αρματοσιά, της αγωγής κοντύλι .
Ημιμαθείς, μισότυφλοι, στις κόλασης το τσόφλι
κι ο Παπατρέχας, ο αγαθός, πουλί της παραδείσου .
Μια χαραμάδα να' βρισκα, πύλη του κάτω κόσμου ,
να ιδώ ποιοι σέρνονται χαμαί και ποιοι είναι πεταλούδες .
Εβάφτισα τα σύννεφα : πυρπολητής Κανάρης ,
πως καθρεφτίζει η θάλασσα, του Αιγαίου τα νησιά μας .
Χιλιάδες χρόνια κουρταλεί το κύμα πα στο βράχο ,
κάθε στιγμή και μια αστραπή, μια λάμψη στην αντάρα .
Διακόσια χρόνια η θύμηση παλεύει με τη λήθη .
Σκοτάδι η άγνοια, φυλακή . Η παιδείωση φωτίζει .
Δασκάλοι Γένους κοινωνούν τη Γλώσσα . Της αλήθειας .
Όνειρο με πανσέληνο . Νεκροί . Μιλά ο Γέρος :
- Χαίρε , ω χαίρε Ελευθεριά . Σιγή . Ψάλλουν τ' αηδόνια .

3ο Βραβείο: Ανώνυμος ποιητής (Μιχαήλ - Παναγιώτης Μιγάδης)

Χωρίς Ανάσα Ελευθερίας

«Αφιερωμένο στην εσωτερική επανάσταση, όσων ακόμη νιώθουν φυλακισμένοι μέσα σε έναν ξένο κόσμο»

Αυτός δεν είναι ο κόσμος μου
Άλλαξε και τώρα πνίγεται στην ματαιότητα
Αυτοί δεν είναι οι δρόμοι μου
Τους διασχίσατε και τώρα έχασαν πια τον προορισμό τους.
Κι όχι δεν τις ξέρω πια αυτές τις νύχτες
Που μας σημάδεψαν τόσο βαθιά
Μέχρι που βρήκαν την καρδιά μας

Και είναι αλήθεια
Δραπετεύσαμε σε ένα όνειρο
Τόσο μακρινό και αβέβαιο,
Ώστε να μην μπορείτε πια να μας αγγίξετε.
Και τελικά όμως είχατε δίκιο,
Οι σημαίες δεν θα πάψουν να σε ελευθερώνουν
Τα όνειρα δεν θα πάψουν να σε κρατούν αιχμάλωτο.

Γιατί, κάποτε ένας ξένος
Ακροβάτησε δίχως μέλλον
Πάνω στις στιγμές που εσείς χαράξατε
Κι ' όταν σας ζήτησε να αναπνεύσει
Εσείς του πήρατε τη ζωή χωρίς καν ανάσα.

Γιατί, κάποτε οι αόρατες νότες της σιωπής
Αυτές οι άγνωστες ψυχές της νύχτας
Σας μίλησαν για έναν άλλο κόσμο,
Για έναν κόσμο που ποτέ σας δεν θα καταλάβετε
Κι εσείς τους φυλακίσατε το φως
Μέσα στο ατελείωτο σκοτάδι σας.

Τα καταφέρατε όμως
Η αντανάκλαση σας ακόμη βρίσκεται
Αποτυπωμένη στους καθρέφτες μας.
Κι έπρεπε να κοιτάξω για πρώτη φορά στη ζωή μου καθαρά αυτό το πρόσωπο
Για να δω τη μάσκα που μου φορέσατε
Καθώς εγώ ακόμη κοίταζα την χαμένη μου πλευρά
Να βυθίζεται στα κενά σας.

Και κάθε μέρα που περνάει
Οι δρόμοι όλο και γεμίζουν
Από πεταμένες μάσκες,
Σας κατάλαβε ο κόσμος,
Όσο και να τον πληγώσατε
Αυτός βρήκε μια ρωγμή στον χρόνο,
Ταξίδεψε εκεί που ένα άγγιγμα σβήνει τις φυλακές,

Όσπου να στέκεται τώρα απέναντι σας.

Συνηθίσαμε τη σιωπή,
Συνηθίσαμε να σας ακούμε,
Αλλά έπρεπε μάλλον να χαθούμε εντελώς
Για να βρούμε μια φωνή.

Όχι, αυτός δεν είναι ο κόσμος μου
Ποτέ δεν θα γίνει...

1ος Έπαινος: Γαία Νταφύλλη (Γεωργία Τριανταφύλλου)

Φωνή ελευθερίας

Τί κι αν καθάριος ουρανός, υπάρχει στα όνειρά μου;
Τί κι αν το κύμα ακούγοντας, γεμίζει η καρδιά μου;
Τί κι αν ο αέρας πάντοτε, σα χάδι μ' αγκαλιάζει;
Τη λευτεριά μου έχασα σε τόπο ευλογημένο,
σαν ήρθαν βάρβαροι καιροί με άρωμα θανάτου...
Κλείνω τα μάτια κι όνειρα για σωτηρία ζητάω.
Είμαι ένας άραγε δειλός, ονειροπόλος ναύτης;
Μάνα κι εσύ που χάθηκες με μιας στη μαύρη νύχτα,
πες μου, πώς να ησυχάσω είδωλα ξένα σαν βλέπω γύρω;
Νεκρός αισθάνομαι, γυμνός στην κρύα καταιγίδα,
μες τη σκλαβιά μου άπραγος σαν μένω... δε θα αντέξω.
Τη λευτεριά μας τη ζητώ, στο βάθος των ματιών σου,
τη θλίψη σου για τον χαμό, νιώθω στα σωθικά μου.
Μα η ψυχή μου, θα είναι εδώ, μες στον παράδεισό μου,
θα ζει σαν χρώμα μιας αυγής, πνοή μιας νέας αύρας.
Συ δούλο δε με γέννησες, περήφανε σαν είσαι.
Πάντα τ' αηδόνια θαύμαζες, που κελαηδούν σα φεύγουν
κι η μελωδία η στερνή, ευχής ελπίδα μοιάζει.
Έτσι κι εγώ αντιστέκομαι, τα στήθη μου προτάσσω,
τον λόγο μας τον λεύτερο, με πίστη τον θηρεύω.
Γενναία, με καθάριο νου, διαβαίνω μονοπάτια...
Και με τα χέρια καθαρά, σπόρους στο χώμα αφήνω,
που θα χαρίσουνε το φως, σαν πέπλο απλωμένο,
το φόβο αφανίζοντας, αδέρφια μου, με λάμψη.
Κι όταν με πάρει ο άνεμος, ο ελεύθερος στη γη μου,
στον Άδη θα παραδοθώ αγωνιστής ακέραιος...
με τ' όνειρό μου ζωντανό, με την ψυχή γαλήνια,
τη θάλασσά μου λαμπερή, τον ήλιο πια κοντά μου...

1ος Έπαινος: Κλέων Κλαίων (Αυγή Παπαδοπούλου)

Το Φως του '21

Το ύμνησε ο Σολωμός, το σάλπισε ο Βύρων
ελευθερίας ιαχή σε μια χώρα ονείρων
χώρα μικρή μα μέγιστη στο σταύρωμα ηπείρων
λυγμών βασάνων στεναγμών και θαυμαστών απείρων

Ελλάς, ελιά βαθύρριζη που στέκεις στους αιώνες
και οι καρποί σου ήρωες και λευτεριάς πυλώνες
που θρέφουνε το Έθνος μας σεμνά στου ρου το διάβα
και ταπεινά μεγαλουργούν με της ψυχής τη λάβα

Χαράς τραγούδι λευτεριάς και πόνος και θυσία
πάση θυσία στο σκοπό προς παλιγγενεσία
με το μπουρλότο, το Σταυρό, και με το γιαταγάνι
με του Μοριά του Γέρο και με το νιο Ανεμογιάννη

Βελεστινλής και Κοραής εφτιάξαν το υφάδι
που πάνω του πολέμησαν για «λευτεριά ως τον Άδη»
Μιαούλης και Νικηταράς, και ποιος να τους συντρίψει;
για λευτεριά πολέμησαν, για «λευτεριά ως τα ύψη»

Και γίνηκε Παγκόσμιο το Φως του '21
Όλοι τους Λευτεριάς βλαστοί, φύλλα στο φως στραμμένα
η χώρα του Ομήρου γεννά τη Λευτεριά της
και δέος σκόρπισε παντού η πύρινη θωριά της

Και γίνηκ' Εκτυφλωτικό το Φως του '21
Κι όλα τους τα υπάρχοντα εκεί δαπανημένα
«Μάνα προσφέρω τα χρυσά σου για τον αγώνα όλα
Φλουριά, κεφαλοδέσμους, χαϊμαλιά, βραχιόλια»

Και γίνηκε Σπαρακτικό το Φως του '21
Όταν η μάνα απάντησε με λόγια δακρυσμένα
«Εγώ για τον Αγώνα μας προσφέρω τα παιδιά μου
Και δε με νοιάζουν τα χρυσά μπροστά στη Λευτεριά μου»

Και γίνηκε έτσι Αθάνατο το Φως του '21
σιγή τιμή και ρίγος για πλάσματα ανδρειωμένα
που ρέουνε στις φλέβες μας αδέλφια βλογημένα
να μας θυμίζουν σιωπηλά τί είν' το '21

Το '21 είναι Φως
Έμψυχο Πυρ, και Ύδωρ, και Νάμα
Το '21 είναι Φως
Και Γάλα, και Μάνα

2ος Έπαινος: Αγάπη (Βασιλική Μουργελά)

Της λευτεριάς η ελπίδα

Αποσπερνού μαζεύτηκαν κάμποσα παλικάρια
κατάχαμα καθίσανε και λύση συλλογούνται.
Θέλουν να διώξουν τον οχτρό το Τούρκικο λεφούσι
τη Λευτεριά να φέρουνε με δάφνες και με δόξα .
Ήτανε Μάρτης ο καιρός με ολόγιομο φεγγάρι
που καμαρώνει από ψηλά της νιότης την ανδρεία .

Ανάμεσά τους βρίσκονται κι αμούστακα ακόμα
που 'χουν καρδιά από μάλαμα και θάρρος απ' ατσάλι.
Ένα μικρό παιδόπουλο παράμερα τραβιέται
ρίχνει το βλέμμα του ψηλά , μιλάει στο φεγγάρι :
" Φεγγάρι εσύ που μας θωρείς σωστά ορμήνεψε μας
βάλε το φως στη σκέψη μας να πράξουμε όπως πρέπει " .

Και το φεγγάρι έσκυψε στ ' αυτί του ψιθυρίζει :
" Το φως το ' χετε μέσα σας κείνο θα σας φωτίσει
τη Λευτεριά να φέρετε για να χαρεί η Ελλάδα ."
Και όπως το είπε ο Ποιητής το θέλημα του ας γίνει
" Τη Λευτεριά , τη Λευτεριά , τη Λευτεριά ως τα ύψη
τη Λευτεριά ως το θάνατο , τη Λευτεριά ως τον Άδη".

Ήτανε ώρα ανοιχτή , ντουφέκια φορτωθήκαν
στο στήθος βάλαν φυλαχτό ριχτήκανε στη μάχη
είχαν την πίστη συντροφιά και το φεγγάρι αντάμα.
Βάφτηκε μ' αίμα η Λευτεριά μα τον οχτρό νίκησαν
κι ο Διγενής εχάρηκε από τον κάτω κόσμο
έστησε γλέντι δυνατό τη Λευτεριά γιορτάζει.

2ος Έπαινος: Θαλασσινός (Αντώνιος Μικέλης)

Της λευτεριάς το δέντρο

Σκοτάδι μαύρο της σκλαβιάς σκεπάζει την Ελλάδα,
απ' τη στιγμή της Άλωσης, ημέρα αποφράδα.
Ο Ρήγας με την πένα του τον θούριο σαν φέρνει,
μες στων Ελλήνων τις καρδιές σπόρους αγώνα σπέρνει.

Η σπίθα που κρυβότανε, με στάχτη σκεπασμένη,
φωτιά ανάβει, πυρκαγιά, στη γη τη σκλαβωμένη.
Το αίμα ρέει σαν νερό, ποτίζεται το δέντρο,
της λευτεριάς και της τιμής μες στης καρδιάς το κέντρο.

Και μian ημέρα σαν κι αυτή, μian άνοιξη σαν και τούτη,
στην Άγια-Λαύρα φούντωσε κι άναψε το μπαρούτι.
Ο Γερμανός το λάβαρο της λευτεριάς υψώνει,
με τον Ζαΐμη, Λόντο, Πετμαζά και τον Κολοκοτρώνη.

Και να, ξυπνούν οι σταυραετοί, στα χέρια το τουφέκι,
η φλόγα για τη λευτεριά μοιάζει αστροπελέκι,
μπαρούτι βάζουν την ψυχή την πίστη τους για βόλι,
κι ορκίζονται εις τον Θεό να πάρουνε την πόλη.

Μπουρλότα μες στα πέλαγα, στα όρη καριοφίλι,
πέρα στην Κόκκινη Μηλιά τον Τούρκο για να στείλει.

Θανάσης Διάκος στο σουβλί και όμως τραγουδάει,
Ανδρούτσος και Νικηταράς τους Τούρκους πελεκάει.
Αρκάδι, Κούγκι στην πυρά, φωτιά στο Μεσολόγγι,
Κολοκοτρώνης φώναξε κι αντιλαλούν οι λόγγοι.

Γραβιά, Μανιάκι, Τρίπολη, στη Χίο ο Κανάρης,
Και τα παιδί της καλογριάς με τ' άτι καβαλάρης.
Η Σφακτηρία έκρινε το τέλος του αγώνα,
οι τρεις δυνάμεις συμμαχούν μαζί με Ποσειδώνα.

Και να, η Ελλάς ελεύθερη κι αιώνια θε να ζήσει,
γιατ' είναι φωτοστέφανο σ' Ανατολή και Δύση.
Απ' άκρη σ' άκρη τούτ' η γη με αίμα εποτίσται,
για να βλαστήσ' η λευτεριά μ' αγώνες και με πίστη

Μας λέν' ο Αυτοκράτορας, ότι απλώς κοιμάται,
και πρέπει ο κάθε Έλληνας πάντα να τον θυμάται.
Και σαν ξυπνήσει ένα πρωί κι αναστηθεί η καρδιά του,
με δόξες στην Άγια-Σοφιά να μπει με τα παιδιά του.

Πατρίδες π' αγωνίζονται για την ελευθερία,
για του Χριστού και Παναγιάς την πίστη την αγία,
ποτέ τους δεν πεθαίνουνε, δεν σκύβουν το κεφάλι,
και πάντα στεφανώνονται τη δόξα τη μεγάλη.

Και ο λαμπρός και φωτεινός ήλιος δικαιοσύνης,
θαυμάζοντας τη λεβεντιά της πλέριας αντροσύνης,
θα ρίξει τι ακτίνες του θερμά για ν' αγκαλιάσει,
κι αυτόν τον μάρτυρα λαό με δάφνες να σκεπάσει.

Και να κραυγάσει, ν' ακουστεί, στα πέρατα του πόντου,
η πίστη του να στέκεται αιώνιο παρόν του.

Η λεβεντιά της κλεφτουριάς, ορόσημο για πάντα,
μεθάει τους φαντάρους μας στο έπος του σαράντα,
και να, το λέει ο Παλαμάς σε νιάτα δοξασμένα,
«μεθύστε με τ' αθάνατο κρασί του είκοσι-ένα».

3ος Έπαινος: Πνοή (Θεοδώρα Παπαθανάση)

Τα χρόνια των ηρώων

Τα χρόνια των ηρώων ήταν πάντα εκεί.
Ελεύθερα, μέσα σε δάση και βουνά.
Σαν πουλιά ανταμώνανε σε γέρικα δέντρα
που είχανε ρίζες κόκκινες, βαμμένες απ' το αίμα,
αυτών που με τους σίχους τους
κραδαίνουν την σκλαβιά και με ανδρεία καρδιά
ενέπνεαν τραγούδια αντάρτικα.

Τα χρόνια των ηρώων
είχαν ανθρώπους γάργαρους σαν γελαστά ποτάμια.
Μέσα σε θάλασσες έπεφταν μαζί με τα φεγγάρια.
Ξεπλένανε τον πόθο τους.
Χορταίνανε αρμύρα.
Οι μέρες αντιστέκονταν ραγίζανε τ' αστέρια
Και ως τον Άδη πήγαιναν τις νύχτες να ξορκίσουν
που μόνες κ ασυνοδεύτες ελεύθερες γυρνούσαν.

Τα χρόνια των ηρώων
γινήκανε παιδιά με φορεσιές χρωματιστές που λαχταρούν
να ερμηνεύσουν του κόσμου τις ασάφειες.
Μα είναι πολλές. Όπως οι σκέψεις
που χουφτιάζουν την ανάγκη μας
άσβεστη να μένει η αγάπη...

3ος Έπαινος: Σαλόκιν (Νικόλας Μιτζάλης)

Το πιο σημαντικό αγαθό

φαντάσου
ο καθένας ανάλογα με τις ικανότητές του
στον καθένα σύμφωνα με τις ανάγκες του
χωρίς καταναγκασμούς
χωρίς κέρδη
χωρίς αφέντες
μόνο με προσωπικές προσαγές
φαντάσου
ανάσαινε
αχάρακτες διαδρομές
απέραντες θάλασσες
και κείνο το αεράκι που σου μισοκλείνει τα μάτια
λογίσου το ζύγι του αίματος
το τι είσαι διατεθειμένος να χάσεις
και μόνο τότε θα βρεις το πιο σημαντικό αγαθό